

ՍԵՒ ՕՐԵՐԻՑ

Այդ օրն երկինքը մըռայլ ու սքրսում
Փարուեց մայր երկրին ամպրոպ թելերով.
Նա գայրոյթ ու վիճ, հուր-գեճեն սքրսում,
Իսկ երկիրն հանգի՛սս փրոռած անխըռով:

«Երկի՛ր, քա՛ր երկիր», երկինքը գոռաց,
«Մինչեւ ե՞րբ այդպէս պիտ մընաս մեռած
«Ե՛ս եմ լաց լինում, երբ քեզ եմ նայում,
«Իսկ դու չե՛ս խեղդում այդ լացի ծովում».

— Զուր ես գայրացել, երկիրը ժրպսաց,
Զէ՛ որ այդպէս է սահմանել Աստուած,
Որ երեկ երգ-կեանք, իսկ այսօր հուր-բոց.
Վաղը խընդութիւն, մի այլ օր լաց-կոծ...

ԿԱՅԾ